

man skal ønske et Spir eller ikke — noget, der i og for sig ikke kommer os ved her i Tinget —, er der megen Uenighed, en Uenighed, der har givet sig stærkt Udslag i Motiveringen af et af Mindretallets Forslag om Overgang til Dagsordenen, nemlig i den Motivering, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har skrevet. Flertallet staa samlet baade om sit Forslag og om Motiveringen af det, og det har det let ved at gøre, fordi baade Motiveringen og Paastanden paa Overgang til Dagsordenen ere, om jeg saa maa sige, rent videnskabelige, rent refererende, rent objektive. Det fjerde Mindretal staa ogsaa samlet om sit Forslag og om sin Motivering, og det er ikke saa sært, fordi dette Mindretal kun udgøres af een Mand, nemlig det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk). Dette ærede Medlems Paastand om Overgang til Dagsordenen drager frem: Spir—Ikke-Spir, altsaa noget, som ikke kommer det foreliggende Lovforslag ved —, der er ikke Tale om Ikke-Spir, men kun om Vedligeholdelse eller Ikke-Vedligeholdelse af et muligt Spir —, og saa mener dette Mindretal, det fjerde Mindretal, at denne Sag skal afvises, fordi den egentlig ikke kommer Rigsdagen ved, den kommer København og de interesserede i København ved, fordi Frue Kirke er ikke en Rigets Kirke, men en Hovedstadskirke. Det har dette ærede Mindretal fuldkommen Ret i, og naar Flertallet ikke har kunnet følge ham i hans Forslag, ligger det ikke i, at dette Flertal er uenigt med ham i den Henseende. Flertallet, som er — jeg kan lige saa godt røbe det — Spirvenner, kunde heller ikke have det mindste imod, om Spørgsmaalet blev henvist til interesserede her i Staden, thi disse interesserede have tydeligt nok udtalt sig for et Spir paa Vor Frue Kirke. Men, som sagt, det ligger ikke for, og saa er dette fjerde Mindretals Forslag alligevel en ret brysk Afvisning af det af Ministeren forelagte Lovforslag, idet det siger: Den højtærede Minister er kommen her til Tinget, men egentlig er han gaaet galt i Byen, han skulde ikke være gaaet til Rigsdagen, han skulde være gaaet til Københavns Kommunalbestyrelse, have valgt den Udvej, som Konsistorium viste hen til. Skønt Flertallet er enigt med det ærede fjerde Mindretal, have vi altsaa dog ment ikke at kunne anbefale at stemme for den af ham foreslaede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Et Mindretal har med Tilslutning fra

det andet og det tredie Mindretal stillet et Forslag om Overgang til Dagsordenen, som vi formelt ikke kunde have noget imod, men naar det første Mindretal har givet den Begrundelse af sit Forslag, at han ønsker at paavirke Ministeren til Modstand mod Spiret, kan Flertallet naturligvis ikke følge ham. Flertallet har, som jeg har sagt, kun villet fremstille Forholdet roligt og lidenskabsløst, idet vi vide, at det eneste, det kommer an paa her, er, at dette Lovforslag bliver lagt til Side, saa vil nemlig den højtærede Kultusminister vise det hen der, hvor det skal vises hen, og saa kommer Afgørelsen til at ligge et helt andet Sted end i vore Hænder.

Denne Sag er sikkert nu uddebatteret. Der kan utvivlsomt ikke siges mange flere Ting for og imod det oprindelige Spørgsmaal. Selv om der muligvis i Dag vil blive ydet ret betydelige oratoriske Præstationer, mener jeg, det vil være Tidsspilde. Her gælder det kun om at faa dette Lovforslag ud af Verden og saa faa aabnet Vejen for en endelig og hurtig Afgørelse af denne Sag, som har optaget Sindene i tilstrækkelig lang Tid. Flertallets Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen fortæller det, som er sket i Udvalget, nemlig, at da vi skulde samles om, hvorvidt vi skulde være med til at foreslaa Tinget at bevilge den til Vedligeholdelse af det eventuelle Spir nødvendige Sum eller ikke, mødte Brygger Jacobsen ved det første Møde i Udvalget og sagde: Det er ikke nødvendigt, denne Sag er ordnet uden Statens og uden Kommunens Medvirken, Vedligeholdelsen er sikret, idet mine Sønner tilbyde at holde det rejste Spir vedlige, saa længe de leve, og derefter stille de en Sum til Disposition til dets Vedligeholdelse, og hvad der naturligvis er det afgørende: Carlsberg-Fonden staa bagved som Garant. Denne Garanti er efter vor Mening lige saa sikker, som om det var selve Statskassen, der garanterede. Jeg ved nok, der er adskillige, som tænke, at hvis der kom et Jordskælv, og Taarnet faldt ned og slog Frue Kirke og Universitetsbiblioteket og andet i Stykker, kunde Carlsberg-Fonden sprænges. Ja, hvis vi overhovedet skulde svælge i den Slags Fremtidsfantasier, gad jeg vide, hvad vi kunde træffe Beslutning om her i Rigsdagen. Nej, for saa vidt alt gaar jævnt og roligt, som det forhaabentlig altid vil gaa her i Danmark, er denne Garanti sikkert tilstrækkelig. Det Spørgsmaal ligger derfor ikke mere for, om Statskassen eller Kommunekassen her i København skal yde